

blive de fattigste og mindst heldig stillede Arbeidere, der staa udenfor Sygeforsikringen. Skulle saadanne være udelukkede fra Hjælp af Ulykkesforsikringsanstalten de første 26 Uger, saa bethyder det for deres Vedkommende, at de ville være henviste til at søge Hjælp hos Fattigvæsenet, medmindre enten Arbeidsgiveren eller godgjørende Menneſter frivillig ville tage sig af deres Forsørgelse. Ved denne uheldige Bestemmelse ville i Virkeligheden de fleste tilfadedkomne Arbeidere ikke faae nogen Nytte af Ulykkesforsikringen. Det er opløst, at ca. 90 pCt. af Følgerne af Ulykkestilfælde under Arbeidet ikke strækker sig ud over et Tidrum af 26 Uger. I Tydsland har man ubetinget sørget for, at den tilfadedkomne Arbeider aldrig vil staa uden Hjælp, da man der har Tvangsygekasser, der ere forpligtede til at understøtte dem de første 13 Uger, efter at Ulykken er indtraadt, og naar den Tid er omme, faae de Hjælp fra Ulykkesforsikringen. I Arbeidsgrene, hvor der ikke hersker Sygekassetvang, indtræder Kommunen i Sygekassernes Sted de første 13 Uger, efter at en Arbeider er kommen til Stade under Udførelsen af sit Arbeide.

Ændringsforslaget Nr. 8 tilsigter at stille Arbeidernes Efterladte tilnærmelsesvis ligesaa gunstig, som den tilsvarende tydske Lov stiller dem. Ifølge den kunne Børnene faae 15 pCt., forsaavidt Moderen er i Live, og ere begge Forældrene døde, faae de 20 pCt. af den aarlige Arbeidsfortjeneste. Man har vel anført mod den foreslaaede Procentforhøielse, at man derved vilde komme til at stille den forulykkede Arbeiders Efterladte gunstigere end Embedsmændenes Enter og Børn. Dette kan Mindretallet ikke erkjende; thi for det første ere Embedsmændene saa gunstig stillede i Henseende til Lønningsforhold, at de ere i Stand til foruden Pensionen at sikkre deres Enter Overlevelsesrenter, hvortil de jo ogsaa ere forpligtede ifølge Lov af 5te Januar 1851, og dernæst faae Embedsmændenes fader- og moderløse Børn Pension

indtil deres 18de Aar. Efter nærværende Lovforslag vil den Hjælp, som de forulykkede Arbeiders Børn ville faae, ikke komme til at strække sig udover deres 15de Aar. Mindretallet kan ikke se rettere, end at det er nødvendigt, at begge dets Ændringer vedtages, naar man vil undgaa, at de tilfadedkomne Arbeidere og de Forulykkedes Efterladte søge den sædvanlige Understøttelse gennem Fattighjælp af Kommunerne, og dette er jo utvivlsomt Hensigten med Lovforslaget. I Begrundelsen af de andre Ændringer kan Mindretallet fuldtud slutte sig til Flertallet.

Ændringsforslag:

Af Udvalget:

Til § 1.

1) Paragrafen affattes saaledes:

„Personer, som udføre Arbeide i en af de i § 2 nævnte Virksomheder, og som ikke efter § 4, 1ste Stykke i Loven om anerkjendte Sygekasser vilde være udelukkede fra Optagelse i en saadan Sygekasse, ere paa den Maade og i det Omfang, der i nærværende Lov fastsættes, sikrede mod de økonomiske Følger af, at de under Udførelsen af dette Arbeide, uden Forsæt eller grov Uagtsomhed fra deres Side, komme saaledes til Stade, at deres Arbeidsevne derved forringes, i følgende Tilfælde:

naar Arbeidet udføres for og lønnes af en Anden,

naar den paagældende Person's Arbeide udføres for egen Regning i Landbrug m. m., Søfart og Fiskeri (§ 2 Nr. 1 og 3), samt

naar den paagældende Person's Arbeide udføres for egen Regning i en af de i § 2 Nr. 2 nævnte Virksomheder, forsaavidt der ved det Bidrag, der i Medfør af §§ 15 og 17 paalignes vedkommende Bedrift, overensstemmende med Reglerne i de nævnte Paragrafer, er taget Hensyn til en for den Erhvervsdrivende selv beregnet Arbeidsløn.

Paa samme Maade og under samme Betingelser ere de ovenfor nævnte Personers Efterladte sikrede, saafremt det indtrufne Ulykkestilfælde har havt Vedkommendes Død til Følge.“